

קדשא ברין הוא, ליחדא רתיכא עלאה (פ"א ברתיקא תתאה) למיהוי כלא חד. פדין קלא נפיק, מההוא אתר עלאה קדישא, דאקרי שמים, וכניש פל אלין קדישין דלתתא, וכל אינון רברבן קדישין, ומשריין עלאין, למיהוי כלהו זמינין פחדא, הדא הוא דכתיב, ויקהל משה, דא רזא דשמים. את פל עדת בני ישראל, אלין אינון תריסר משריין עלאין קדישין.

ויאמר אליהם. ומאי קאמר זה הדבר וגו', קחו מאתכם תרומה, אתתקנו כלכון, לסלקא עלייכו, ולמיטל עלייכו, יקרא דכרסייא קדישא, לסלקא לעילא.

אפרישו מנייכו אינון יקירין, אינון רברבין עלאין, לסלקא לההיא תרומה, רזא דכרסייא קדישא, לאתחברא באבדן, (נ"א בבבלה) דהא מטרוניתא לא אתחזי למיתי לבעלה, אלא באינון בתולתן עולמתהא, דייתון עמה, ומדברין לה, עד דמטת לבעלה, כמה דאת אמר, (תהלים מה) בתולות אחריה רעותיה וגו', וכל פך למה, למיתי לאתחברא בבעלה.

בר נדיב לבו, (שמות לה) אלין אינון ארבע משריין עלאין, דבכללא דלהון פלילין, פל אינון שאר משריין, ואלין אינון דנפקן באבדן עלאין, דאקרון נדיבים. כמה דאוקמוה, דכתיב, (במדבר כא) פרוה נדיבי העם, אלין אבדן.

יביאה, יביאה לא כתיב, אלא יביאה, ליחדא כלא פחדא. וכן יביא לא כתיב, אלא יביאה, לסלקא לה לגבי בעלה ביקרא, כמה דאצטריך. את תרומת יי, את לאסגאה, פל אינון משריין עלאין אתרנין, לאתחברא כלא כחדא, ואינון תריסר בכללא חדא. זהב. וכסף. ונחשת. תכלת. וארגמן. ותולעת שני.

המרפכה העליונה (במרפכה התחתונה) להיות הפל אחד, אז יצא קול מאותו מקום עליון קדוש שנקרא שמים, וכנס את כל אותם קדושים שלמטה, וכל אותם גדולים קדושים ומחנות העליונים, להיות כלם מזמנים כאחד. זהו שכתוב ויקהל משה, זה סוד של שמים. את כל עדת בני ישראל - אלה הם שנים עשר מחנות עליונים קדושים.

ויאמר אליהם. ומה אמר? זה הדבר וגו', קחו מאתכם תרומה. התתקנו כלכם להעלות עליכם ולטל עליכם כבוד הכסף הקדוש לעלות למעלה.

הפרידו מכם אותם נכבדים, אותם גדולים עליונים להעלות את אותה תרומה, סוד הכסף הקדוש, להתחבר באבות (בבעלה), שהרי הגבירה אינה ראויה לבא לבעלה אלא באותן בתולות עלמותיה, שיבאו עמה ומנהיגות אותה, עד שמגיעה לבעלה, כמו שנאמר (תהלים מה) בתולות אחריה רעותיה וגו'. וכל פך למה? פדי לבא להתחבר עם בעלה.

בר נדיב לבו - אלו אותם ארבע מחנות עליונים שבכללם פלולים כל אותם שאר המחנות, ואלה הם שיוצאים באבות העליונים שנקראים נדיבים, כמו שבארורה, שכתוב (במדבר כא) פרוה נדיבי העם, אלו האבות.

יביאה, לא כתוב יביאה, אלא יביאה, ליחד הפל כאחד. וכן לא כתוב יביא, אלא יביאה, להעלותה לבעלה בכבוד כמו שצריך. את תרומת ה' - את, לרבות כל אותם המחנות העליונים האחרים, לחבר הכל כאחד, והם שנים עשר בכלל אחד. זהב. וכסף. ונחשת. תכלת. וארגמן. ותולעת שני.

ועזים. וערת אילים מאדמים. וערת תחשים. ועצי שטים. ושמן למאור. ובשמים לשמן המשחה. ולקטרת הסמים. אלו הם שנים עשר מחנות עליונים, שכלם כלולים באחד בכלל של ארבעה שנקראו חיות הקדש, כמו שנתבאר.

וכר אלה עולים לכסא הקדוש להעלותו למעלה להתחבר עם בעלה כדי להיות הכל אחד, וכדי שימצא עמה בכבוד עליון. ואז יושב המלך העליון על הכסא הקדוש, ומתחברת אשה עם בעלה להיות הכל אחד, ואז היא שמחת הכל.

בא וראה, כאן מתחיל למנות זהב בראשונה, ואחר כך כסף, משום שהחשבון הזה מלמטה. אבל כשפא למנות מחשבון המרפכה העליונה, מתחיל למנות מימין בראשונה, ואחר כך משמאל. מניין לנו? שכתוב (חגי ב) לי הכסף ולי הזהב. כסף בתחלה ואחר כך הזהב. ובמרפכה שלמטה מתחילים משמאל ואחר כך מימין, שכתוב זהב וכסף ונחשת. זהב בתחלה ואחר כך כסף.

וכר אותן מרפכות נקראות נדיב לב. כל - לכלל את כל שאר המרפכות. לב, מה זה לב? הינו סוד הכתוב (משלי טו) וטוב לב משתה תמיד. וזהו הלב של הכל, וזהו הכסא הקדוש, ועל זה נקראים לב. כל נדיב לב, כמו שבארנו, שארבעת המחנות הללו הפלל של כלם נקראים בסוד אחד, נדיב לב. תרומת ה' - זה הכסא הקדוש. ומשום שהרימו אותה למעלה ומעלים אותה למעלה, נקראת תרומת ה'.

ועל זה, כשראה יחזקאל סוד החיות שהיו עלולות, לא ראה מה

ושש ועזים. וערת אלים מאדמים. וערת תחשים. ועצי שטים. ושמן למאור. ובשמים לשמן המשחה. ולקטרת הסמים. אליו אינון תריסר משריין עלאין, דכלילין פלהו פחדא בכלא דארבע דאקרון חיות הקדש כמה דאתמר.

ובלהו אליו סלקין לכרסייא קדישא, לאעלא לה לעילא, לאתחברא בבעלה, בגין למהוי כלא חד, בגין דישתכח עמה ביקרא עלאה. כדין יתיב מלפא עלאה על פורסייא קדישא, ואתחברא אתתא בבעלה, למהוי כלא חד. וכדין, איהו חדוותא דכלא.

תא חזי, הכא שארי לממני זהב בקדמיתא, וכסף לבתר, בגין דהאי חשבנא מתתא. אבל פד אתי לממני מחושבנא דרתיכא דלעילא, שארי לממני מימינא בקדמיתא, ולבתר מן שמאלא. מנלן. דכתיב, (חגי ב) לי הכסף ולי הזהב. כסף בקדמיתא, ולבתר הזהב. וברתיכא דלתתא, שארו משמאלא ולבתר מימינא, דכתיב זהב וכסף ונחשת. זהב בקדמיתא, ולבתר כסף.

וכר אינון רתיכין אקרון נדיב לב. כל: לאכללא כל שאר רתיכין. לב. מאי לב. היינו רזא דכתיב, (משלי טו) וטוב לב משתה תמיד. ודא איהו לבא דכלא, ודא פרסייא קדישא. ועל דא אקרון (דף קצ"ו ח"א) לב. כל נדיב לב, כמה דאוקימנא, דארבע משריין אליו, פלא דכלהו אקרון ברזא חדא, נדיב לב. תרומת יי', דא פרסייא קדישא. ובגין דארימו לה לעילא, וסלקין לה לעילא, אקרי תרומת יי'.

ועל דא, פד חמא יחזקאל רזא דחיות, דהוו סלקין, לא חמא מהו דסלקין, בגין

דַּאִיְהִי סִלְקָא לְגַבֵּי מַלְפָּא עֲלָאָה בְּגַנְיֻזוּ
בְּטַמְיָרָא בִיקָרָא עֲלָאָה.

וְכָרְ חֲכָם לֵב בְּכָם, (שמות לה) אֵלִין אֵינֻזן שְׁתִּין
מְקוּרִין, דְּאִשְׁקִיָּא עֲלֵמָא, וּמְנַהוּן
אֲתִשְׁקִי. יבֵּאוּ, אָמַאי יבֵּאוּ. אֵלָא דִּיִּתּוּן
לְמַנְקֻט מַעַם גְּנֻזָּא דְחִיִּין. יבֵּאוּ, וּלְבַתֵּר וַיַּעֲשׂוּ
מָה דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא פְּקִיד לֹון לְאַהֲנָאָה
עֲלֵמָא.

קָחוּ מֵאֲתַכְּם תְּרוּמָה לֵינִי. (שמות לה) רַבִּי יְהוּדָה
פְּתַח, (ישעיה נח) הֲלֹא פָּרַס לְרַעֲב לַחֲמֵךְ וְגוֹ'.
תָּא חֲזִי, זַפְּאָה חוּלְקִיָּה דְּבֵר נֶשׁ, פֶּד מְסַפְּנָא
אֲעֵרַע לְגַבִּיָּה. דִּהֵהוּא מְסַפְּנָא דוּרוּנָא
דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא הָוִי, דְּשֻׁדֵּר לִיָּה. מָאן
דְּמַקְבֵּל לִיָּה לְהֵהוּא דוּרוּנָא בְּסִבְרָא אֲנַפִּין,
זַפְּאָה חוּלְקִיָּה.

תָּא חֲזִי, מָאן דְּחִיִּיס לְמְסַפְּנָא, וְאַתִּיב לִיָּה
נַפְשִׁיָּה, קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא סְלִיק עֲלֵיָּה,
פְּאִילוּ הוּא בְּרָא לְנַפְשִׁיָּה. וְעַל דָּא אַבְרָהָם
דִּהוּ חִיִּיס לְכָל בְּנֵי עֲלֵמָא, סְלִיק עֲלֵיָּה קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, פְּאִילוּ הוּא בְּרָא לֹון, דְּכַתִּיב, (בראשית
יב) וְאֵת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּחֶרֶן.

וְאַף עַל גַּב דִּהָא אוֹקִימָנָא הֲלֹא פָּרַס, מָאִי
פָּרַס, לְמַפְרַס לִיָּה מִפְּהַ בְּנַהֲמָא וּמְזוּנָא
לְמִיכַל. דְּבֵר אַחֵר הֲלֹא פָּרַס, כְּמָה דְּאֵת אָמַר
(דניאל ה) פְּרִיס פְּרִיסֵת וְגוֹ'. דְּבַעֵי לְמַפְרַס פְּרִיסִין
דְּנַהֲמָא קָמִיָּה, בְּגִין דְּלֹא לְכַסִּיף. וַיִּפְרוֹס קָמִיָּה
בְּעֵינָא טָבָא. לַחֲמֵךְ, לְחָם לָא כְּתִיב, אֵלָא
לַחֲמֵךְ. הֵהוּא דִילָךְ מְמַמוּנָה, וְלֹא דְגִזְלוּ, וְלֹא
דְעֶשֶׂק, וְלֹא דְגִנְבָה. דְּאִי הָכִי, לָאו זְכוּתָא
הוּא, אֵלָא ווִי לִיָּה, דְּאֵתִי לְאַדְכָּרָא חוּבוִי.
פְּגוּנָא דָּא קָחוּ מֵאֲתַכְּם תְּרוּמָה, לְאַרְמָא מְמָה
דְּלְכוּן, וְלֹא מַעֲשֶׂק, וְלֹא מַגְזֵל, וְלֹא מַגְנָבָה,
וְהָא אוֹקִמּוּהָ.

זֶה שְׁעוֹלוֹת, מִשּׁוּם שֶׁהִיא עוֹלָה
לְמַלְךְ הָעֲלִיּוֹן בְּסֵתֵר וּבְטַמְיָרוֹת
בְּכַבּוּד עֲלִיּוֹן.

וְכָרְ חֲכָם לֵב בְּכָם - אֵלָה הֵם
שְׁשִׁים מְקוּרוֹת שְׁמִשְׁקִים אֵת
הָעוֹלָם, וּמֵהֶם הוּא מְשַׁקֶּה. יבֵּאוּ,
לְמָה יבֵּאוּ? אֵלָא שֶׁיבֵּאוּ לְקַחַת
מַעַם גְּנֻזֵי הַחִיִּים. יבֵּאוּ וְאַחֵר כֶּף
וַיַּעֲשׂוּ, מָה שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
צוּה אוֹתָם לְהַנּוֹת אֵת הָעוֹלָם.

קָחוּ מֵאֲתַכְּם תְּרוּמָה לַה'. רַבִּי
יְהוּדָה פְּתַח, (ישעיה נח) הֲלֹא פָּרַס
לְרַעֲב לַחֲמֵךְ וְגוֹ'. בֵּא וּרְאֵה, אֲשֶׁרִי
חֲלַקוּ שֶׁל אָדָם כְּשֶׁעֲנִי פּוֹגֵשׁ
אוֹתוֹ. שְׂאוֹתוֹ הָעֲנִי הוּא דוּרוּן שֶׁל
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁשָּׁלַח אֵלָיו.
מִי שֶׁמְקַבֵּל אֵת אוֹתוֹ דוּרוּן בְּסִבְרָ
פְּנִים, אֲשֶׁרִי חֲלַקוּ!

בֵּא וּרְאֵה, מִי שֶׁחָסַע עַל הָעֲנִי
וּמְשִׁיב אֵת נַפְשׁוֹ, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא מַעֲלֶה עֲלָיו כְּאִלוּ הוּא בְּרָא
אֵת נַפְשׁוֹ. וְעַל כֵּן, אַבְרָהָם שֶׁהָיָה
חָסַע עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, הָעֲלֶה עֲלָיו
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּאִלוּ הוּא בְּרָא
אוֹתָם, שֶׁכְּתוּב (בראשית יב) וְאֵת
הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּחֶרֶן.

וְאַף עַל גַּב שֶׁהָרִי בְּאַרְנוֹ, הֲלֹא
פָּרַס, מָה זֶה פָּרַס? לְפָרַס לוֹ מִפְּהַ
בְּלָחִים וּמְזוּן לְאַכֵּל. דְּבֵר אַחֵר
הֲלֹא פָּרַס, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דניאל ה)
פְּרִיס פְּרִיסֵת וְגוֹ'. שֶׁצָּרִיךְ לְפָרַס
פְּרוּסוֹת לְחָם לְפָנָיו כְּדִי שֶׁלֹּא
יִתְבַּשֵּׂשׁ, וַיִּפְרַס לְפָנָיו בְּעֵין טוֹבָה.
לַחֲמֵךְ, לָא כְּתוּב לְחָם, אֵלָא
לַחֲמֵךְ, אוֹתוֹ שֶׁהוּא שֶׁלָּךְ.
מְמַמוּנָה, וְלֹא שֶׁל גְּזֵל, וְלֹא שֶׁל
עֶשֶׂק, וְלֹא שֶׁל גִּנְבָה. שְׂאֵם כֶּף, זוֹ
אֵינָה זְכוּת, אֵלָא אוֹי לוֹ שֶׁבֵּא
לְהַזְכִּיר אֵת חֲטָאָיו. כְּמוֹ כֵּן קָחוּ
מֵאֲתַכְּם תְּרוּמָה, לְהָרִים מִמָּה
שֶׁהוּא שֶׁלְכֶם, וְלֹא מַעֲשֶׂק, וְלֹא
מַגְזֵל, וְלֹא מַגְנָבָה, וְכֶף פְּרִשׁוּהוּ.

רבי חייא ורבי יצחק ורבי יוסי היו הולכים בדרך. עד שהיו הולכים, פגש בהם רבי אבא. אמר רבי חייא, ודאי שכינה עמנו. כשהגיע אליהם, אמר רבי אבא, כתוב (מלכים-א ב) מן היום אשר הוצאתי את עמי את ישראל ממצרים לא בחרתי בעיר מפל שבטי ישראל ואבחר בדרך וגו' לבנות בית להיות שמי שם. פסוק זה אין ראשו סופו, ואין סופו ראשו. שכתוב לא בחרתי בעיר, ואבחר בדרך. מה זה עם זה? ואבחר בירושלים הנה צריף להיות!

א"ל פשיש רצון לפני הקדוש ברוך הוא לבנות עיר, מסתפל בראשונה באותו הראש שמנהיג את העם של העיר, ואחר כך את בני העיר, ומביא את העם לשם. זהו שכתוב לא בחרתי בעיר, עד שהתבוננתי בדרך להיות רועה על ישראל, משום שהעיר וכל בני העיר כלם עומדים בזכות הרועה שמנהיג את העם. אם הרועה הוא טוב - טוב לו, טוב לעיר, טוב לעם. ואם הרועה הוא רע - אוי לו, אוי לעיר ואוי לעם! ועכשו הסתפל הקדוש ברוך הוא בעולם, ועלה ברצונו לבנות אותה, והעמיד בראש את דוד. זהו שכתוב ואבחר בדרך עבדי.

(והעמיד בראש הדור את רבי שמעון וחבריו לעמד לפניו).

דבר חדש שמענו. פתח ואמר, (תהלים קמו) אשרי שאל יעקב בעזרו ולא שברו על ה' אלהיו. וכי אל יעקב, ולא אל אברהם, ולא אל יצחק? אלא אל יעקב, משום שיעקב לא בטח באביו ולא באמו כשברח מלפני אחיו והלך יחידי בלי ממון, כמו שנאמר (בראשית לב) כי במקלי עברתי את הירדן הנה, והוא בטח בקדוש-ברוך-הוא, שכתוב (שם כח) אם יהיה אלהים עמדי ושמרני וגו'. והכל שאל

רבי חייא ורבי יצחק ורבי יוסי, הו' אזלי בארחה, עד דהו' אזלי, פגע בהו' רבי אבא. אמר רבי חייא, ודאי שכינתא בהדן. כד מטא לגבייהו, אמר רבי אבא, פתיב, (מלכים א ח) מן היום אשר הוצאתי את עמי את ישראל ממצרים לא בחרתי בעיר מפל שבטי ישראל ואבחר בדרך וגו' לבנות בית להיות שמי שם. האי קרא, לאו רישיה סיפיה, ולא סיפיה רישיה, דכתיב לא בחרתי בעיר, ואבחר בדרך, מאי האי עם האי. ואבחר בירושלם מיבעי ליה.

א"ל כד קדשא בריך הוא אית רעותא קמיה למבני קרתא, אסתפל בקדמיתא, בהו' רישא דנהיג עמא דקרתא, ולבתר בני קרתא, ואיתי לעמא ביה. הדא הוא דכתיב לא בחרתי בעיר, עד דאסתפלנא בדרך, למהוי רעיא על ישראל. בגין דמתא וכל בני מתא, פלהו קיימין פרעיא דנהיג לעמא, אי רעיא איהו טבא, טב ליה, טב למתא, טב לעמא. ואי רעיא איהו בישא, ווי ליה, ווי למתא ווי לעמא. והשתא אסתפל קדשא בריך הוא בעלמא, וסליק ברעותיה למבני ליה, ואוקים ברישא לדוד, הדא הוא דכתיב ואבחר בדרך עבדי. (ס"א ואוקים ברישא דדוד לרבי שמעון ונכריה למיקם קמיה).

מלתא חדתא שמענא. פתח ואמר, (תהלים קמו) אשרי שאל יעקב בעזרו שברו על יי' אלהיו. וכי אל יעקב, ולא אל אברהם, ולא אל יצחק, אלא אל יעקב. בגין דיעקב לא אתרחיץ באבוהי, ולא באמיה, כד ערק קמי אחוי, ואזל יחידאי, בלא ממונא, כמה דאת אמר (בראשית לב) כי במקלי עברתי את הירדן הנה, ואיהו אתרחיץ ביה בקודשא בריך הוא, והוא בטח בקדוש-ברוך-הוא, שכתוב (שם כח) אם יהיה אלהים עמדי ושמרני וגו'. והכל שאל